

DRAVSKI VRTINCI

letnik: 19

št: 2

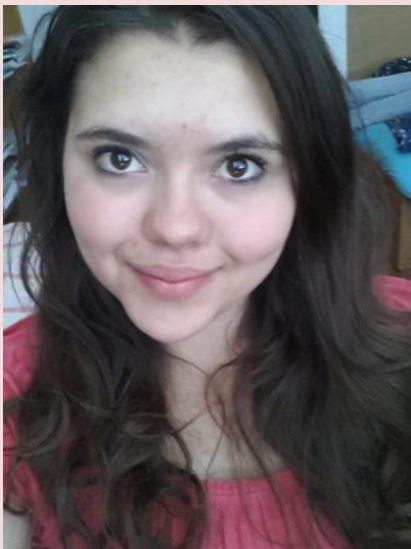
Dravski vrtinci, letnik 19, šolsko leto 2014/15

Ko je leto naokoli, sestavimo tudi literarne Vrtince, saj imamo v domu dekleta, ki znajo ustvarjati tudi z besedami – in to dobro. Čakamo še na fante – morda se pojavijo naslednje leto.

*Urednica-mentorica
Jasna Šeneker*

Vsebina:

*LJUBEZEN, **Monika Plavčak**
ŽALOST, **Monika Plavčak**
DOMSKA SIMFONIJA, **Jana Jelušič**
PRAVA IZBIRA, **Ana Vidovič**
MOJA CIMRA, **Špela Čučko**
MED BUDNOSTJO IN SNOM I., **Ksenija Simonovič**
MED BUDNOSTJO IN SNOM II., **Ksenija Simonovič**
MED BUDNOSTJO IN SNOM III., **Ksenija Simonovič**
DIJAŠKI DOM DRAVA, **Lea Kolmanič**
3BV, **Lea Kolmanič**
DIJAŠKI DOM, **Doroteja Gruber**
GLEDATI SKOZI TUJE OČI, **Doroteja Gruber***

Monika Plavčak

LJUBEZEN

Ljubezen je kakor veter, ki piha v vse smeri,
ljubezen je kakor ptica, ki iz dneva v dan žgoli.

Ljubezen je lahko iskriva in včasih zapeljiva,
ljubezen ne pozna meja, ko se ljubita dva -
ko se ljubita dva, vsaka pesem nov ritem ima.

Ljubezen lahko poletí, a kaj kmalu odleti,
ko se eden izmed zaljubljenecv izgubi.

Ljubezen vsako pomlad znova cveti,
ko maja vse mlado vzbrsti.
A kaj, ko ta ljubezen je prav čudna reč,
raje jo včasih držimo malo preč.

Ljubezni se nihče ne upira,
ko si partnerja izbira,
a če partnerja ni,
v senci sedi in čaka na lepše dni.

ŽALOST

Žalost je velika, kakor polna
jama vročega lignita.
Žalost boli in skeli, kakor da te pol *fali*.

Včasih se ti po licu solza spusti,
ki ti pravi, da žalost iz dneva v dan bleedi.

A kaj, če žalost počasi bleedi in se ti
med tem že kaj groznega zgodi,
kar to bolečino še le zaostri.

Žalostni ljudje so pusti in brez volje
imajo le še cilj, da jih zemlja pokoplje.

Žalost boli, četudi se drugim ne zdi,
kako tvoje srce umira od bolečine in skeli.

ZAMIŠLJENA

Fotografija: **Gjorgji Shemov**

Jana Jelušić

DOMSKA SIMFONIJA

Kada sam 28. avgusta 2014. godine prvi put ušla u Dom „Drava“, sve je bilo mirno i do sterilnosti uredno. Zbog toga je dom djelovao pomalo tuđe i čudno. Međutim, u narednih nekoliko dana, kao da je proradio njegov do tada skriveni krvotok.

Sobe su se ispunile mladima, žamor se čuo po hodnicima, koraci su odjekivali stepenicama. Brzo se vidjelo da pod dirigentskim palicama uzgojiteljica sve počinje da liči na jednu uređenu i sinhronizovanu partituru. Sukobljena interesovanja, različite želje, neobične navike, hirovitost mladih i njihovi neobuzdani karakteri, počeli su da se mire i usaglašavaju. Prilagođavali smo se nenametljivim zahtjevima uzgojiteljica, iza čijeg se ljubaznog osmjeha krila željezna odlučnost da Dom „Drava“ funkcioniše kao jedno biće. Iako je svako od nas ponekad iskusio zabranu ili ograničenje, na kraju bi se uvijek ispostavljalo da od toga upravo sami imamo najviše koristi.

Stvarala su se nova prijateljstva, počeli smo da učimo kako da živimo zajedno, daleko od popustljivih roditelja i kuća u kojima smo mi bili zvijezde oko kojih se svijet okretao. U ovom domu su sve zvijezde morale postati jedinstveno jato. Ipak, u njemu bi se našlo i poneko malo drugačije sazviježđe, kakvo su

na primjer, „Balkanski jarani“, odnosno mladi koji su došli iz različitim krajeva bivše Jugoslavije. Njihova kulturološka različitost brzo je našla vezu sa slovenačkim drugovima. Na taj način se stvaralo novo jedinstvo, koje je činilo bogatijim i jedne i druge.

Započnujući novu fazu života u domu, bila sam pomalo uplašena da neću biti onoliko mladalački srećna koliko sam bila u svojoj kući i u svojoj staroj školi. Tačno je da više ništa nije bilo isto, ali ne mogu reći da sam manje srećna i zadovoljna. Dijaški Dom „Drava“ jeste moja nova porodica, ma koliko to patetično zvučalo. Određena iskustva koja se mogu steći samo u dijaškom domu, sigurna sam, doprinijela su da poboljšam neke svoje karakterne crte, u prvom redu naučila su me da napravim kompromis, budem uporna, naučim da se stavim u tuđi položaj, često da savladam samu sebe i da druge zaštitim od sebe.

DOMSKA SIMFONIJA (prevod)

Ko sem 28. avgusta 2014 prvič vstopila v dom Drava, je bilo vse mirno in urejeno do sterilnosti. Zaradi tega je dom deloval nekako tuje in čudno. Vendar pa – v nekaj naslednjih dneh – kot da je začel delovati njegov do tedaj skriti življenjski tok.

Sobe so napolnili mladi, po hodnikih je bilo hrupno, koraki so odzvanjali po stopnicah. Kmalu je bilo videti, da pod dirigentskimi paličicami vzgojiteljic začenja nastajati urejena in sinhronizirana partitura. Nasprotni interesi, različne želje, neobičajne navade, muhavost mladih in njihovi neobvladani značaji so se začeli umirjati in usklajevati. Prilagajali smo se nevsiljivim zahtevam vzgojiteljic, za katerih ljubeznivim nasmehom se je skrivala železna odločnost, da dom Drava deluje kot eno bitje. Čeprav je vsak med nami občasno izkusil prepoved ali omejitev, se je na koncu vedno izkazalo, da imamo od tega prav sami največjo korist.

Sklepala so se nova prijateljstva, začeli smo se učiti, kako bomo živeli skupaj, daleč od popustljivih staršev in domov, kjer smo bili zvezde, okrog katerih se je vrtil

svet. V tem domu so vse zvezde morale postati poenotena jata. Pa vendar v njem najdemo tudi še kakšno malo drugačno ozvezdje, kot so na primer »Balkanski jaran« (jaran: prijatelj), oziroma mladi, ki so prišli iz različnih krajev nekdanje Jugoslavije. Njihova kulturološka različnost je hitro našla vez s slovenskimi prijatelji. Na ta način je nastajala nova združba, ki bogati ene in druge.

Na začetku nove faze – življenja v domu – me je malo plašilo, da ne bom tako mladostniško srečna, kot sem bila doma in v svoji stari šoli. Res je, da nič več ni bilo enako, a ne morem reči, da sem manj srečna in zadovoljna.

Dijaški dom Drava je moja nova družina, pa naj to zveni še tako patetično. Nekatere izkušnje, ki se jih lahko pridobi samo v dijaškem domu, so, sem prepričana, pripomogle, da sem izboljšala neke svoje značajske poteze, predvsem sem se naučila delati kompromise, sem vztrajna, skušam se postaviti v vlogo drugega, pogosto zato, da premagam samo sebe in druge obvarujem pred seboj.

(prevod: J.Š.)

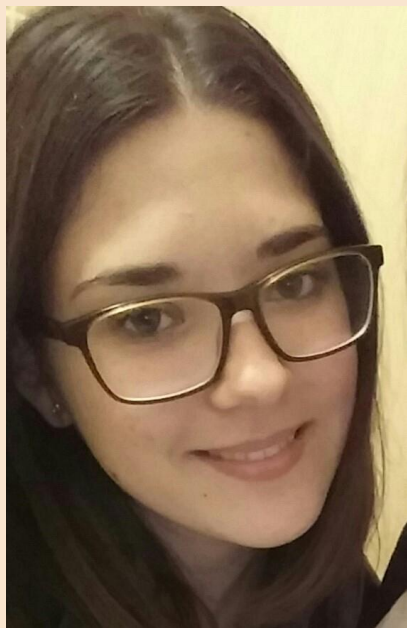
Ana Vidovič

PRAVA IZBIRA

Sem Ana in sem ena izmed 300-in-nekaj dijakov, ki živijo v dijaškem domu Drava. Tukaj stanujem komaj šest mesecev in ne obžalujem svoje odločitve o prihodu sem.

Sprva mi je bilo težko, saj sem malo pogrešala sestrico in sem se morala navaditi na novo okolico. Sčasoma mi je tukaj vse postajalo vedno bolj všeč, počutila sem se nekoliko bolj samostojno, saj me starši niso več povsod spremljali. V dijaškem sem se spoprijateljila z vrstniki in čez čas smo se zelo zbližali. Včasih mi je malo hudo – ne po domu, ampak zaradi tega, ker se zavedam, da odraščam in bom kmalu neodvisna od drugih. Zavedam se, da se lahko čez tri leta in pol že zaposlim, čeprav bi rada nadaljevala pot še skozi študij. Včasih se sprašujem, ali sem izbrala pravo, vendar vem, da mi ta najbolj ustreza. To sem hotela že, ko sem bila mala. Čeprav se ne sliši realistično, sem takrat, ko so moji vrstniki želeli postati pevci ali igralci, sama pri sebi že vedela, da hočem postati to, kar sedaj uresničujem.

Imela sem možnost, da bi se od doma z vlakom vozila v šolo. Vendar smo se doma, skupaj s starši strinjali, da bo veliko bolje, če stanujem v dijaškem. Nič ne obžalujem. Nobene odločitve. V dijaškem mi je lepo in za vsakega se tu najde prijatelj, ki ti stoji ob strani, in tudi vzgojitelji so zelo prijazni.

Špela Čučko

MOJA CIMRA

Po končani osnovni šoli pride tista težko pričakovana, polna vznemirjenj in stresa jesen, v kateri izveš, s kom boš bival v naslednjem poglavju tvojega življenja – obdobju srednje šole. Ko nastopi nedelja, dan pred prvim šolskim dnevom, se zgodi prvo soočenje – spoznaš svojo cimro in se zaveš, da se bo tvoje življenje spremenilo. Živela boš z njo. Z njo boš dan in noč. Skupaj se bosta zabavali, učili ter spoznavali druge ljudi. Takrat se začne tvoje novo življenje – življenje v dijaškem domu.

Moja cimra je Lea in je tudi moja najboljša prijateljica. Hodi na isto šolo kot jaz, vendar v drugi program. Zabavna je, vedno nasmejana, dobrosrčna in kar je najpomembneje - vedno ji lahko zaupam vse, kar me teži, in ne glede na to, kako hudo je, mi stoji ob strani. Tako skupaj premagujeva vzpone in padce. Se bodriva in uživava v bivanju v dijaškem domu.

Ko si deliš sobo, se je za dober odnos treba tudi prilagajati. Tako se jaz učim v učilnici, Lea pa v sobi, da druga druge ne motiva. Ko je ena bolna, skrbiva druga za drugo in si pomagava. Najtežje se je spreti s svojo cimro, saj se ne moreš nikamor umakniti, ko pride do tega. Takrat se potožiš drugi prijateljici v domu, tvoja cimra pa spet neki in nato že cela hiša ve, da sta se dve skregali. Najhuje je takrat, ko ena ne

more zaspati, druga pa ima naslednji dan v šoli ogromno obveznosti in je zelo utrujena ter bi rada spala, pa ne more, ker drugi ni do tega. Ob bivanju v isti sobi je treba cimro sprejeti takšno, kakršna je. Lea na primer posluša samo narodno-zabavno glasbo, jaz pa bolj rock. Sama sploh nisem poslušala narodno-zabavne glasbe, dokler nisem spoznala Lee, ona pa ni poslušala rocka. Sedaj obe poslušava obe vrsti glasbe.

Ko prideš v dijaški dom, je tudi ena od novosti ta, da sam skrbiš za svojo sobo. Takšno, kakršno imaš, v takšnem boš živel. In Lea je zelo nora na čistočo. Če ni vse na milimeter natančno zloženo ali pa se je slučajno kje nabral kakršen odvečen prah, je že ogenj v strehi. Jaz sicer ne bi živela v zelo velikem neredu, vendar pa tako pospravljene in počiščene sobe tudi ne bi imela. To je zelo dobra lastnost, ki jo je Lea prenesla name.

V našem dijaškem domu ima vsaka poleg cimre še dve sosedi, s katerima si delimo kopalnico. Ko imam koncert, me Lucija našminka, Tajda mi naredi frizuro, Lea pa me spodbuja s svojimi motivacijskimi govori. Usluge jim vračam tako, da Luciji razlagam matematiko, Tajdi nemščino, Lei pa glasbo. S tem, kar zna vsaka najbolje, si pomagamo in si tako lajšamo življenje.

Če ne bi živela v dijaškem domu, ne bi imela takšne najboljše prijateljice, kot jo imam sedaj, ne bi se naučila vsega tega, kar je pomembno za življenje, ne bi tako hitro odrasla in začela skrbeti sama zase. Res je, da bi bila doma z družino, se vsak dan družila z bratom. O svojih problemih bi razlagala le staršem. Vendar je to, da živiš v dijaškem domu, privilegij in zelo lepa izkušnja, ki velja in na koncu odloča, kdo si, saj se vsi - tako vzgojitelji, svetovalka, vratarji, čistilke, kuharji in ravnatelj trudijo, da bi iz nas na koncu nastalo nekaj dobrega.

NASMEH

Fotografija: Gjorgji Shemov

Ksenija Simonović

MED BUDNOSTJO IN SNOM

I.

Drsim v spanec. Na robu previsa sem, padam, čeprav vem, da ne bi smela. Ne, da ne bi smela, ni treba, ni praktično, nelogično je. Ne morem se upreti. Glavo imam na tvoji rami. Čisto malo se premikam, previdno vprašam, praviš, da te ne moti. Vdih, izdih, vdih. Ritem tvojega dihanja, tako umirjen, enakomeren, zbran. Srce mi razbija, kot da hoče izskočiti. Mižim. Gor, dol. Ujamem ritem. Dokler naju ne zmotijo, ga bova skupaj ohranjala, povsem usklajena. Do bujenja je še dolgo.

II.

Skupaj in sama. Sva samo blestikajoči pikici, komaj opazni v črnem morju. Zvezdi, dva koherentna svetlobna žarka, ki se razhajata, pa sta spet blizu. Paralelna vektorja. Moje koordinate so 6, 4, 2. Parameter λ . Tvoje so 3, 2, 1, parameter μ . Najini jedri prehajata skozi beta razpad. Jaz prispevam nevtron in pozitron. Ti – antinevtron in elektron. Premajhna sva za radijske valove, dve nepomembni točki, oddaljeni svetlobna leta. Kljubujeva neskončno razširjajočemu se univerzumu – najina gravitacija je dovolj močna, da naju drži skupaj. Morala bi se

odbijati, a je prav nasprotno, prihajava si vedno bliže. Na koncu naju bodo ločili protoni. Takrat, ko bova prišla dovolj blizu. Močnejša sva od gravitacije, tudi od Coulombove sile. Ne pa od močne nuklearne. Deset na minus petnajst metrov. En femometer. Pojdiva, nimava leta pred seboj. Odpriva okna, vdahniva globoko, poglejva ven. Našla sem zvezdo. Ajdi.

III.

Lahko se objameva. Da pozabiva vse, da se brezobzirno laževa in sva drugačna. Ti si tu, torej sem tukaj tudi jaz. Kot asimptoti teživa eden k drugemu, pa se nikdar ne srečava. Pretvarjava črne točke v sijoče bele zvezde. Spet te čutim ob sebi. Skoraj lahko slišim, kako dihaš. Ponovno se me dotikaš. Previdno, pozorno, kot da sem divja živalca, ki bo vsak čas pobegnila. Med nama je zid neizgovorjenih besed, skritih za ograjo zbeganih nasmehov. Jutro je hladno, mračno. Nisem rada brez tebe. Imam izbiro? Po vsem, kar je bilo?

Lea Kolmanič

DIJAŠKI DOM DRAVA

DD Drava - to je stvar ta prava,
tukaj ni samo zabava,
saj veliko se učimo
in vsak dan gotovo pestro preživimo.

Ko koledar na september se obrne,
šolsko življenje spet se vrne.
da učenje znova je tu, spoznamo,
prostih uric zdaj veliko manj imamo.

A sreča je velika ta,
da v dijaškem vsakdo nekaj zna.
Če težava se pojavi,
več glav lažje jo odpravi.

Nekdo matematično je podkovan,
drugemu je nemški jezik dobro znan.
Spet kdo drug je mojster zgodovine,
tako ni treba nam skrbeti in slaba volja mine.

Tudi če prepir med nami se zgodi,
ni težave, ki se ne zgladi.
Vzgojitelj vsak je dobre volje,
le sobo vedno pospravljeno imeti je najbolje.

Če imam pa res kak hud problem,
svetovalni delavki ga povem.
Ona v našo vlogo se vživi,
nas z nasvetom pomiri.

Še nekoga omeniti nujno je potrebno,
ki v dijaškem našem vlogo ima posebno.
To so tisti, ki skrbijo,
da želodčki naši ne trpijo.

Tudi če mi kakšna hrana ne diši,
kuharica za zamenjavo poskrbi.
V jedilnico pa že nasploh vsi radi pohitijo,
saj tam srečajo simpatijo.

Dijaški dom ti nudi vse, kar potrebuješ,
je izkušnja, ki je zlepa ne pozabiš.

3BV

Šola se je spet vrnila,
nam življenje zagrenila.
zdaj sedimo pri pouku,
v zvezke pišemo, a z muko.

Potem profesor snov razlaga,
glasno govorjenje nič mu ne pomaga,
saj mi klepetamo in norimo,
si počitnic spet želimo.

Martina pogleduje uro,
Jana si ureja manikuro,
za Aljaža le telefon obstaja,
pojma nima, kaj v razredu se dogaja.

Pol dneva tako preteče,
le zadnja ura se nam nekam vleče.
Petinštirideset minut je mimo,
vsi iz šole pohitimo.

To vam moram le priznati,
nismo razred najbolj zlati.
Včasih malo ponorimo,
kar je treba, pa se naučimo.

Doroteja Gruber

DIJAŠKI DOM

Dijaški dom je dom,
kjer ne vlada rom-pom-pom.

Tu je vedno prima,
ker nam vse štima.

Dijaški dom je stvar ta prava,
ker tu vedno glavna je zabava.

Kdor rekel je učenje,
ta nam boljša mišljenje.

Smeti odnašamo,
znanje pa prinašamo.

Ker jemo kot veliki,
kuharji kuhajo, kot bili bi kiti.

Telovadnica je vedno polna,
saj tam najdeš vsakega od nas, klovna.

Dijaški dom je dom, ki mu ni para,
tu še učenje je igra in zabava.

GLEDATI SKOZI TUJE OČI

Kaj pomeni gledati skozi tuje oči? Kaj sploh pomeni gledati skozi oči? Pravijo, da so oči dno duše. Pa so res?

V očeh se skriva resnica, vendar moramo vedeti, da ta ni vedno lepa in ni vedno tisto, kar želimo vedeti. Pa vendar laži ne prenesemo. Da bi bili pripravljeni sprejeti resnico, moramo odpreti svoj um. Spoznanja in resnica nas lahko prizadenejo, vendar je spoštovanje do iskrenih ljudi neizmerno.

Resnica. Povezana z ljubeznijo, sovraštvom, iskrenostjo. Cenimo resnico, a pogosto izrečemo laž - v upanju, da se bo oseba lažje počutila. Mogoče se res na kratki rok, ko pa izve, da nismo bili tako iskreni, kot so od nas pričakovali, to privede do sovraštva. To pa je močna beseda, s tem se strinjajo mnogi. In s sovraštvom pride marsikaj hudega: ljudje se začno zapirati vase, kar lahko vodi tudi do depresije, samomorov in takšnih ali drugačnih zločinov, celo do vojne.

Mnogo mladostnikov danes obiskuje psihoterapevte, psihologe in druge, ki se ukvarjajo s težavami drugih. Smo se kdaj vprašali, zakaj je tako? Mladi potrebujejo pogovor, prijatelja, nekoga, h kateremu se lahko zatečejo v stiski. Menite, da mladi ne morejo biti pod stresom, v stiski, žalostni, razočarani, prizadeti? V stres jih vodijo šola, starši, prepričani, mogoče tudi nesrečna ljubezen. Pa smo se kdaj vprašali, kako vidijo svet? Kako ga gledajo skozi svoje oči? Bi jim bilo lažje v čevljih nekoga drugega? Nikoli ne moremo čutiti ali vedeti, kako se druga oseba počuti; lahko se ji približamo in poskusimo izvedeti, vendar dokler ne bomo v njihovi koži, nikoli ne bomo vedeli, kaj se dogaja v njihovih glavah.

Žalost. Otožne oči so nekaj, česar ne želimo videti. Ko smo v težavah, vsi pobegnejo. V stiski spoznaš pravega prijatelja, saj vsi ostali odidejo, ko se pojavi problem. Odkritih, dobrosrčnih in prijaznih ljudi je vedno manj. A vsak potrebuje nekoga, ki mu stoji ob strani in mu ponudi ramo v težkih trenutkih. To je lahko oseba, za katero veš, da te bo poslušala, lahko pa je nekdo, ki te objame ali ti da koristen

nasvet.

Bistvo, ki ga izraža naslov, je skrito. Jasno je, da imamo ljudje različna mnenja glede vsega, zato je pomembno, da spoštujemo drugačnost. Vsi smo se rodili z namenom, da bi bili drugačni, ker brez tega ni razlik med ljudmi. Nekateri so veliki, drugi so majhni, nekateri rjavolasi, spet drugi imajo svetle lase. Navznoter pa smo vsi isti, vsi smo ljudje, živa bitja, vsem utripa srce. Brez tega ni življenja, pa vendar mnogo ljudi 'nima srca'.

Mnogi potujejo, da spoznajo svoj pravi jaz. Nekateri pa ga spoznajo kar na bližnjem hribu, ko uživajo v razgledu nad svojim mestom ali vasjo. Takrat začno živeti. Ko veš, zakaj si, si odprt za vse in takrat ti je življenje lepo, saj veš, da si tam z nekim razlogom, namenom. Ljudje moramo biti odkriti do sebe in drugih, šele takrat bomo vedeli, kaj pomeni gledati skozi tuje oči. Kako globoka je pravzaprav ta misel ...